

דרכי־חיים

הטלוויזיה

המשוקצת

אל שורת החוקבות, השיקוצים והטורמ
אות, המאימים על חיי יהודי כשר בארץ
הקדושה, נוספה, בזמן האחרון, סכנה חדשה:
הטלוויזיה.

ישבו רבותינו שרי התורה, הגאונים ה
רבנים הביד"צ שליט"א דפניה"ק ירושלים,
ודנו שבוע ימים ושבעה לילות עד שמצאו
עצה נגד התיעבה החדשה. קמו והוציאו
קוליקרא לכל מקהלות האשכנזים בעיר
הקדושה והטילו חרם המור על המכשיר ה
מסוכן.

וכך נאמר בפירסום החרם החמור של
נטורי־קרתא בירושלים: "ע"ד כל־המשחית
הסמא, תועבת ד', הטלביזיא המשוקצת ש
עשה שמות והרס בעולם הגדול, ואשר
כולל בתוכו השלוש עבירות, והשחית את
בני ובנות ישראל, והרס בתים שלימים מ
קדושתן וטהרתן ורבים חללים הפילה רח
מנא ליצלן, וכבר צווחו והזהירו הרבנים
בתפוצות בראותם את הסכנה שהטלביזיא

זה קרה ברפיח

אזרחי ישראל כבר התרגלו לתקריות־דמים בשטחים המוחזקים. אבל מה שקרה
בשבוע שעבר ברפיח לא היה רגיל: חייל פתח באש, פצע עשר נשים והרג אחת
מהן. הדבר אירע בעת שהוטל עוצר על העיר. הגברים רוכזו בחצרות בתי־הספר לשם
זיהוי וחקירה, במאמץ למצוא את מניחיה־המוקש שגרם למותו של סגן המושל, סרן
שמואל מרדי. נשות העיר התעלמו מפקודות העוצר, ניסו להתפרץ אל ויכוחי הגברים,
"כדי לראות מה אתם עושים להם!" ברוב המיקרים, הסתיקו צעקות החיילים, או
כמה יריות־אזהרה באוויר, כדי לפזר את הנשים. רק במיקרה אחד נפתחה אש
עליהן. שתי תמונות אלה צולמו על־ידי אזרחי ישראל, שנמצא בעיר באותו יום.

תושבת רפיח מנסה לעבור את מחסום החיילים ולהגיע אל בעלה. שנלקח לחקירה.

הגברים מחכים לחקירה. העוצר שהוטל על העיר הוסר אחרי התקרית הקטלנית.

הטמאה הורכת במקומותיהם...
"אשר על כן הגנו מכריוס חרם המור
על כלי מתיעב זה. וכל בית שבישראל שי
יכניס כלי הטלביזיא הטמא לתוכו סופו
חורבן ואבדון רחמנא ליצלן."

זפת על ה'. רק פורסם דבר ה
חרם החמור על הטלביזיה, ושליחי־מיצוה
יצאו לפעול. בוקר אחד מצא סוחר מכשיר
רי טלביזיה במאה־שערים את זולתו הזותו
מנופץ. על שריו הזכוכית היתה כתובת
אוהרה בשחור.

אבל לא רק לסוחרים התנכלו נטורי
קרתא. משה דויד, תושב רחוב התומה ה
שלישית, הוא אב לשני ילדים. הוא רואה
את עצמו כיהודי דתי המקפיד בשמירת
מיצוות. למרות זאת רכש מכשיר טלביזיה
לביתו. רק הופיעה אנטנת־הטלביזיה על גג
ביתו וכבר נשלחה לו אוהרה הנורה: "ב
אחד הבקרים מצא את דלת דירתו צבועה
בצבע אפור.

מאחר שלא השמיד את הטלביזיא המ צר
קצת, קיבל משה דויד את העונש היאות:
ביום החמישי השבוע מצא את דלת ביתו
מרוחה בזפת שחורה. הלך משה דויד ר
הגיש תלונה במשטרה. קיבלו את תלונהו
ואמרו לו שאין בה עניין ציבורי.

תמונת השבוע

מנציחה מעמד בלתי־רגיל: נשואיו של איש אליפת עם
חברתו למחתרת. היא צולמה, לדברי ההסבר הרשמי,
בבטיס טילים של הפיאין, אישם בגדה המזרחית של הירדן. "אבו סעיד" פגש את
בחירת־ליבו הפלסטינית, סוהילה, בשבוע מאחת הפעולות בגדה המערבית. הוא נפצע באותה
פעולה, נישא חזרה לבסיסו בידי חבריו. סוהילה טיפלה בו, וכאשר החלים קבעו את מועד
חתונתם. "הוא קיבל חופשה קצרה", נאמר בהודעה, "חצה את הירדן מזרחה לטכס
החתונה, ואחרי־כן שב למקום פעילותו באיזור הכיבוש" — נאמר עוד בהודעה.

קנס כסך 75 ל"י או חודש מאסר תמורתה,
ו־20 יום מאסר־על־תנאי, היא תצטרך לחפש
שיטות זולות יותר לשכנע את יתוקאל
חודדה לאהבה.

זהו שנאמר: שליחי מיצוה אינם ניווקים,
אפילו אם הם מזיקים לאחרים.

טלפון

שבור

כשחדל חברה של מרסל מירחי (18),
יחוקאל חודדה, לצאת עימה, לא היתה נצי
רה אוטלה ממנה בכל פרדס־כץ, מקום
מגוריה. היא לא יכלה לוותר על אהבתה
הגדולה, ולכן החלה לטלפן למקום עבודתו
של חודדה, משרד ההפצה ישי, ודרשה
בכל תוקף להניח לה לשוחח איתו.

משלא נאות בעל המיפעל, הכלכלן גידעון
פישמן, להרשות למרסל להשתפך באוזני
אהובה, המשיכה לצלצל ללא הרף, אך ללא
תוצאות.

למחרת פתחה במיתקפה מיוחדת במינה:
במשך שבוע, יום־יום, צילצלה למיפעל ה
הפצה ישיר בשעות העבודה, תפסה לסירור
גיין את שני קווי הטלפון על המיפעל, ובכל
פעם חזרה על דרישתה לשוחח עם עובד
המיפעל, יחוקאל חודדה, כדי להשיב את
ליבו לאהבתה.

מחיר האהבה. כשנואש פישמן ממתן
תוכחות למטרידה הצעירה, פנה בתלונה ל
משטרה, שהעמידה את מרסל מירחי לדין
באשמת "שימוש בטלגרף ככוננה להטריד
ולהרגיז".

בבית־המישפט הודתה מרסל באשמה, אך
הכחישה את דבריו של התובע, פקד יעקב
אגים, שטען כי נהגה לטלפן למעלה מ־30
פעם ביום.

"לא טילפנתי כל־כך הרבה פעמים", קרי
אה, "ובכל פעם שצילצלתי היו סוגרים לי
את הטלפון!" היא גם הודתה כי את שיר
חות־הטלפון נהגה לנהל ממקום עבודתה
ועל השבון מעבידה, ללא ידיעתם.

"אינני סבורה שהנאשמת היתה נוהגת כך
אילו היה מדובר בשירות טלפון על חש
בונה" קבעה השופטת, הדכה בן־עיתו. ה
טלפון נועד לשירות הציבור, אך מטבע
בריאתו הוא ניתן לשימוש לצרכי הבריות
והדרתם."

לאחר שהוטל על מרסל מירחי לשלם

פלילים

ליקוי בראייה

בין גל מעשי השוד המזווזנים
לבין הפריצות למלשונות־יהלומים
ודירות פרטיות, אירעו גם עבירות
וחטאים חמורים פחות. כמה מהם
העידו על חושיה־המצאה הפעיל
של עברייני ישראל:

● "למה לך להתאמץ בחינם", אמר משה
שריקי לגער חיים פוך, שרכב על אופניו
במרץ באחד מרחובות תל־אביב, "בוא את
לצפון העיר ושם תוכל להתאמן." חיים
הסכים, העמיס את אופניו על מכוניתו של
שריקי. בצפון רחוב בן־יהודה עצר שריקי,
הוריד את הגער ממכוניתו וביקש ממנו
להמתין. "רק אמצא מקום הניה ואני בא"
הבטיח. אפילו חיים ידע כי קשה למצוא
מקום הניה בתל־אביב. אבל כשחלפו מספר
שעות והוא לא ראה לא את שריקי ולא
את האופניים, התלונן במשטרה. השבוע
נעצר שריקי ל־15 יום, לחקירה.

● אורי עיני (25) מקריית־שלום בתל־
אביב הועמד השבוע לדין בפני שופט־יה
שלום צדנה האשמה: הסתגבול
פלילית. התביעה טענה כי עיני נכנס למגן
זן בתל־אביב, ולמרות שמו המבטיח גילה
ליקוי בראייה: הוא נכנס לחדר־הנוחות של
הנשים במקום זה של הגברים.

חוסר עבודה. קלרה אסתר שניידר,
מתל־אביב, נעצרה באשמת ניהול בית־בושת
ברחוב ריינס 36 בתל־אביב בארבעת החו
דשים האחרונים. היא הכחישה את האשמה:
"כל העניין זה בגלל חוסר־עבודה". אמרה.
"אמא שלי ובתי גרות בבאר־שבע. אני
באתי לתל־אביב לחפש עבודה. שכרתי חדר
ברחוב ריינס. רק באו לבקר אותי שם, או
מזה עושים בית־בושת?" היא נעצרה ל־10
ימים.